

Daniels bok – nummer tjugotvå

Avtäckandet av den profetiska debatten: metodologin kring det sena regnet och den sista krisen

Jeff Pippenger

2023-12-17

Den metod som är sanktionerad av Gud identifieras uttryckligen i Jesaja kapitel tjugoåtta och tjugonio, där metoden framställs som ”rad på rad”. Den 11 september 2001 steg den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton ned, och därigenom upprepade han den nedstigning som han hade gjort den 11 augusti 1840. I båda fallen identifierades Babylon efter hans nedstigning som fallet, och en kallelse gjordes, och kommer snart åter att göras, till dem som ännu är i hennes gemenskap att komma ut. I båda fallen hade den händelse som uppfyllde förutsägelsen en världsomfattande inverkan, ty liksom den förste ängels budskap 1840 bars till ”varje missionsstation i världen”, påverkades hela världen av händelsen den 11 september 2001 och förstod den. Den profetia som uppfylldes den 11 augusti 1840 var en profetia som identifierade att en återhållande makt lades på islam i det andra veropet, och omedelbart efter den 11 september 2001 lades en återhållande makt på islam i det tredje veropet.

Den 11 augusti 1840 representerar bemyndigandet av det budskap som förseglades upp vid ändens tid år 1798, och den 11 september 2001 representerar bemyndigandet av det budskap som förseglades upp vid ändens tid år 1989. Den främsta regeln i den förste ängels rörelse bekräftades den 11 augusti 1840, och regeln var dag-för-ett-år-principen. Den främsta regeln i den tredje ängels rörelse bekräftades den 11 september 2001. Regeln är att sanningen fastställs genom att föra fram ”rad på rad”, vilket visar att slutet illustreras av början och att historien upprepar sig. Den profetiska händelsen den 11 september 2001 fastställs inte endast genom Syster Whites direkta ord, utan än mer betydelsefullt genom det faktum att händelserna fullkomligt parallellerade samma vägmärke i Milleritisk historia. Det som erkändes i samband med händelsen den 11 augusti 1840 var inte så mycket profetians uppfyllelse som hållfastheten i den metodik som antagits av Miller och hans medarbetare.

”Händelsen uppfyllde förutsägelsen exakt. När detta blev känt övertygades stora skaror om riktigheten i de principer för den profetiska uttolkningen som antagits av Miller och hans medarbetare, och adventrörelsen fick en underbar kraftig impuls. Män med lärdom och ställning förenade sig med Miller, både i att predika och i att offentliggöra hans uppfattningar, och från 1840 till 1844 utvidgades verket snabbt.” The Great Controversy, 335.

Den 11 september 2001, när det senare regnet började mätas, gällde ”debatten” och gäller fortfarande sann eller falsk metodologi. Milleritrörelsens profetior framställs på både 1843 års och 1850 års tavlor, vilka syster White godkänner såsom utformade av Herren och även såsom en uppfyllelse av Habackuks andra kapitel. Milleriternas budskap, som frambringades genom ”de principer för profetisk uttolkning som antogs av Miller och hans medarbetare, och” som därefter frambringade den ”underbara drivkraft” som gav kraft åt Midnattsropets budskap, hade blivit

framställt på de två heliga tavlorna. De profetior som framställdes på dessa två heliga tavlor identifierades och fastställdes genom Millers profetiska regler. Tavlorna var en uppfyllelse av befallningen i Habackuk att visuellt framställa de profetior som genom Millers metodologi hade blivit fastställda på ”tavlor”, i plural. Habackuks andra kapitel identifierar och är direkt förbundet med ”debatten” i Jesaja kapitel tjugosju.

Jag vill stå på min vakt och ställa mig på tornet, och jag vill speja för att se vad han skall tala till mig och vad jag skall svara när jag tillrättavisas. Habackuk 2:1.

Ordet ”tillrättavisd” i versen betyder ”resonerad med”. Habackuk, som representerar väktarna i den första och den tredje ängelns rörelse, skulle bli emotsagd, och han önskade förstå vad han skulle svara när meningsutbytet började. Svaret i den första ängelns historia var framställandet av de två heliga kartorna, och svaret i historien om den tredje ängelns rörelse var framställandet av den profetiska serien med titeln Habackuks två tavlor. Kartorna och serien byggdes på den metodologi som representeras i var och en av dessa respektive historier. I Habackuk representerar metodologin det som väktarna använder för att befästa budskapet, och den identifierar också den fråga som ”debatteras”, vilket i sin tur frambringar två klasser av tillbedjare.

Jag vill stå på min vaktpost och ställa mig på tornet, och jag vill speja för att se vad han skall tala till mig och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisd. Och Herren svarade mig och sade: Skriv uppenbarelsen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa. Ty uppenbarelsen gäller ännu för den bestämda tiden, men till slutet skall den tala och inte ljuga. Om den dröjer, så vänta på den; ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Se, den uppblåstes själ är inte rätt i honom; men den rättfärdige skall leva genom sin tro. Habackuk 2:1–4.

Den ena klassen blir rättfärdiggjord genom tro, och den andra klassen blir upphöjd i sin själ, såsom framställt genom fariséerna och publikanen. Fariséerna förlitade sig på en metodik som grundade sig på sedvänja och tradition, och fariséerna representerade också ett religiöst system som upprätthöll kontrollen över sin hjord genom att införa ett hierarkiskt system styrt av dem som gjorde anspråk på att vara Guds utvalda folk och sanningens försvarare, men som i slutändan deltog i korsfästelsen av Sanningen. Den profetiska ”debatten” i Jesaja kapitel tjugosju gäller sann och falsk biblisk metodik. Motståndarna i ”debatten” är de som följer metodiken hos den Elia som tillhörde den tiden, och det sedan länge etablerade systemet av teologiska experter, vilket förebildas av Stora rådet på Kristi tid.

Kapitel tjugosju anger att ”debatten” börjar när han ”håller tillbaka”, eller när Gud tyglar ”sin hårda vind”, på ”östanvindens dag”. ”Efter mått, när det skjuter fram, skall du gå i rätt med det; han håller tillbaka sin hårda vind på östanvindens dag. Därför skall Jakobs missgärning genom detta bli sonad.” Ordet ”sonad” betyder att försonas för och representerar syndens utplånande i den undersökande domen. Den metod som det tvistas om representerar det prov som måste bestås, om Guds folks synder skall utplånas. Elias metod som ett prov framställs i Kristi historia, där vi på förhand har varnats för att på den tiden kunde de som förkastade Johannes Döparens budskap (som Kristus identifierade som Elia) inte dra nytta av Jesu undervisning.

Budskapet om det sena regnet framställs som Jesu undervisning, ty han är Ordet, och dessutom framställs det sena regnet som "vederkvickelsen", vilket definieras som "Herrens närvaro".

Omvänd er därför och vänd om, så att era synder blir utplånade, när tider av vederkvickelse kommer från Herrens ansikte; och han skall sända Jesus Kristus, som förut blev förkunnad för er. Apostlagärningarna 3:19, 20.

Syster White identifierar att ängeln som steg ned i Uppenbarelseboken kapitel tio, den 11 augusti 1840, "var ingen mindre person än Jesus Kristus". Den ängel som steg ned den 11 september 2001 skulle därför vara "ingen mindre person än Jesus Kristus". Hans nedstigande i endera historien markerar början på den profetiska "debatten" om sann eller falsk metodologi, ty det är genom boken i Hans hand som Guds folk befalldes att äta. När Jesus var i Galileen undervisade Han lärjungarna om att de måste äta Hans kött och dricka Hans blod, ty där gjorde Han anspråk på att vara brödet som sänts ned från himlen. Där förlorade Han fler lärjungar än vid någon annan tidpunkt i sin tjänst, och de som lämnade återvände aldrig. De som lämnade gjorde det därför att de valde att analysera Hans undervisning med den falska metodologin att ta Hans ord i deras bokstavliga mening, i stället för att tillämpa dem i den rätta andliga meningen. "Debatten" i Jesaja tjugosju är ett profetiskt vägmärke som har flera vittnen till att fastställa att den representerar ett etablerat bekännande system för biblisk analys i konfrontation med den metodologi som representeras av Elias budbärare.

Det markerar en bestämd punkt i det fortskridande förbigåendet av det tidigare förbundet och Guds utvalda folk, samt början på förbundsrelationen med dem "som i forna tider inte var Guds folk". "Debatten" representerar, än viktigare, början på den tidsperiod som avslutas med den snart kommande söndagslagen. Alfa och Omega representerar alltid slutet tillsammans med början, och därigenom blir själva "debatten" en symbol för en av våra fäders synder, som måste erkännas och bekännas för att uppfylla bönen i tredje Mosebok tjugosex.

Daniels bön i kapitel nio representerar den bön som måste frambäras vid slutet av de tre och en halv dagarna i Uppenbarelseboken elva. Den tidsperioden framställs i Jesaja tjugosju som den tid då "den befästa staden skall ligga öde, och boningen vara övergiven och lämnad såsom en ödemark; där skall kalven beta, där skall han ligga ned och förtära dess kvistar. När dess grenar har torkat, skall de brytas av; kvinnorna kommer och tänder eld på dem. Ty det är ett folk utan förstånd; därför skall han som har gjort dem inte förbarma sig över dem, och han som har danat dem skall inte visa dem någon nåd."

De två vittnena visas "ingen nåd", ty de förkunnade en falsk förutsägelse som inledde "öken"-perioden om tre och en halv dag. De blev därefter ett "folk utan förstånd", fastän de tidigare hade varit den "befästa staden". Den staden blev sedan "öde" och en "boning" som var "övergiven". Den blev till döda, torra ben liggande på gatan i Sodoms och Egyptens stad. När de döda sedan kallas att uppstå, prövas de genom sina fäders synder, vilket innefattar "debatten" i början av den period som börjar med bemyndigandet av det första budskapet och slutar med det tredje budskapets ankomst. Debatten gäller huruvida man skall ta emot eller förkasta den metodologi som representeras av Elia i deras historia. År 1863 förkastade adventismens fäder

budskapet om Moses ”sju tider”, som hade framförts av Elia.

Med början i juli 2023 måste de förtorkade grenarna i Jesaja tjugosju avgöra om de vill upprepa synderna hos församlingen i Galileen och historien från 1863, liksom historien om den 11 september 2001. Att förkasta den metodik som framställs i Habackuk kapitel två och Jesaja tjugosju, och genom Elia, Johannes Döparen och William Miller, är att upprepa våra faders synder i stället för att dra nytta av de heliga förebilder som nedtecknades för dem över vilka tidernas ände har kommit.

Allt detta hände dem såsom förebilder, och det blev nedskrivet till varning för oss, över vilka tidernas slut har kommit. Därför må den som menar sig stå se till att han inte faller. Ingen annan frestelse har drabbat er än sådan som är gemensam för människan; men Gud är trofast, som inte skall tillåta att ni frestas över er förmåga, utan tillsammans med frestelsen också bereda en utväg, så att ni kan uthärda den. Därför, mina högt älskade, fly bort från avgudadyrkan. Jag talar som till visa människor; bedöm själva vad jag säger. 1 Korinthierbrevet 10:11–15.

Den heliga metodologin upprättar Midnattsropets budskap, vilket är det sena regnets budskap. Detta budskap, när det andligen förtärs, frambringar en motsvarande erfarenhet lika säkert som Daniels och de tre värdiges kost av grönsaker frambringade ett skönare och fylligare utseende. Men i Habackuks andra kapitel är stötestenen för dem som förkastar erbjudandet om rättfärdiggörelse genom tro högmodet, vilket hindrar dem från att gå vidare för att lära känna Herren. Om det någonsin finns en tid då Guds folk inte kan uppskjuta arbetet med att ta emot den sanna metodologin och äta budskapet ur ängelns hand, så är det nu!

”Vi får inte vänta på det sena regnet. Det kommer över alla som vill erkänna och tillägna sig den nådens dagg och de skurar som faller över oss. När vi samlar upp ljusets fragment, när vi uppskattar Guds säkra barmhärtighet, Han som älskar att vi förtröstar på Honom, då skall varje löfte uppfyllas. ’Ty liksom jorden frambringar sin växt, och såsom en trädgård låter det som är sått i den skjuta upp, så skall Herren Gud låta rättfärdighet och lovsång skjuta upp inför alla folk.’ Jesaja 61:11. Hela jorden skall uppfyllas av Guds härlighet.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, s. 984.

Guds profetiska ord har angivit att när de stora byggnaderna i New York City kastades omkull, skulle ängeln i Uppenbarelseboken arton stiga ned och ”Uppenbarelseboken arton, verserna ett till tre, skulle uppfyllas”. Jesaja tjugosju identifierar den tiden som ”östanvindens dag”, och det är den tid då ”den hårda vinden” hålls tillbaka. ”Med måtta, när det skjuter fram, skall du gå till rätta med det; han håller tillbaka sin hårda vind på östanvindens dag.” Syster White identifierar just samma tid.

”Vid den tiden, medan frälsningens verk går mot sitt slut, skall vedermöda komma över jorden, och folken skall vredgas, men hållas tillbaka så att de inte hindrar den tredje ängelns verk. Vid den tiden skall ’det sena regnet’, eller vederkvickelsen från Herrens ansikte, komma för att ge kraft åt den tredje ängelns höga rop och bereda de heliga att bestå under den tid då de sju sista plågorna skall utgjutas.” Early Writings, 85.

Den makt som väcker nationernas vrede trädde fram när det sena regnet började falla. Men så snart den makten väckte nationernas vrede, hölls den tillbaka, ty Jesaja skrev att han ”stillar sin hårda stormvind”. Den hårda stormvinden är östanvinden, och den vinden hålls tillbaka när det sena regnet börjar strila och frälsningsverket går mot sitt slut. Frälsningsverkets avslutande verk är beseglingstiden. ”Rad på rad” är den hårda, eller östanvinden, som hålls tillbaka under beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, de fyra vindarna i Uppenbarelsbokens sjunde kapitel.

Och därefter såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla jordens fyra vindar, för att vinden inte skulle blåsa över jorden, inte heller över havet eller något träd. Och jag såg en annan ängel stiga upp från öster, med den levande Gudens sigill; och han ropade med hög röst till de fyra änglarna, åt vilka det hade givits att skada jorden och havet, och sade: Skada inte jorden, inte heller havet eller träden, förrän vi har satt sigill på vår Guds tjänare på deras pannor. Uppenbarelsboken 7:1–3.

Beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen förebildades genom Kristi triumfart in i Jerusalem. Där red Kristus, för enda gången i sitt liv, på en åsna (en symbol för islam), och Lasarus ledde processionen in i Jerusalem. Syster White identifierar Lasarus som symbolen för inseglet i den historien.

”Genom att dröja med att komma till Lasarus hade Kristus ett barmhärtighetens syfte gentemot dem som inte hade tagit emot honom. Han dröjde för att genom att uppväcka Lasarus från de döda ge sitt hårdnackade, otroende folk ännu ett bevis på att han verkligen var ’uppståndelsen och livet’. Han var ovillig att uppge allt hopp om folket, de arma, vilsegångna fåren av Israels hus. Hans hjärta brast på grund av deras obotfärdighet. I sin barmhärtighet avsåg han att ge dem ännu ett bevis på att han var Återställaren, den Ende som ensam kunde föra liv och odödlighet fram i ljuset. Detta skulle vara ett bevis som prästerna inte kunde misstolka. Detta var orsaken till att han dröjde med att gå till Betania. Detta krönande underverk, uppväckandet av Lasarus, skulle sätta Guds sigill på hans verk och på hans anspråk på gudomlighet.”
Messias, s. 528, 529.

Dröjsmålstiden som började den 18 juli 2020 representeras av Kristi dröjsmål innan Han uppväckte Lasarus. Dröjsmålstiden i Uppenbarelsbokens elfte kapitel slutar vid avslutningen av de tre och en halv dagarna. Under dessa dagar låg de två vittnena döda på gatan. Och liksom Lasarus skulle uppväckas efter en dröjsmålstid, så skulle också Johannes’ två vittnen uppväckas. När de väl har uppväckts leder de processionen in i Jerusalem och representerar ”Guds sigill” och det ”krönande undret” som vittnar om Kristi gudomlighet. Uppståndelsen utmärker avslutningen av beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilken äger rum medan de fyra vindarna, östanvinden, den hårda vinden, som anlände den 11 september 2001, hålls tillbaka.

I den stund som är söndagslagen släpps dessa vindar lösa för att bringa vedergällande dom över jorddjuret i Uppenbarelsboken tretton. Redan nu håller de till och med på att glida genom fingrarna på de fyra änglar som håller dem tillbaka under beseglingstiden. En av de mest djupgående hänvisningarna i Profetians Ande beträffande östanvindens dag finns i Testimonies, volym nio. Denna volym börjar de inspirerade orden på sida elva, och börjar således symboliskt på ”nio-elva”. Kapitlets titel är ”Den slutliga krisen”, men det är också det första kapitlet i ett avsnitt

med titeln ”För Konungens ankomst”.

Det finns inga belägg för att avsnittet och kapitlets titel avsiktligt manipulerades av de redaktörer som sammanställde volymen, ändå är Konungens ankomst lätt att känna igen som brudgummens ankomst, vilken i liknelsen om de tio jungfrurna inträffar tillsammans med den midnattskris som frambringas hos jungfrurna genom närvaron eller avsaknaden av olja i deras kärl. Den midnattskris som nu är i antågande är, såsom titeln anger, den sista krisen för de tio jungfrurna. I den krisen visar de om de har oljan eller inte. Oljan är inte enbart den Helige Ande; den definieras exakt som den Helige Ande, och även som det rätta budskapet, och även som den rätta karaktären.

Den rätta metodologin fastställer det rätta budskapet i Midnattsropet, och detta budskap, när det tas emot och efterlevs, frambringar den rätta karaktären. Den karaktären i den sista krisen är den karaktär som tar emot Guds sigill. Förseglandet av Guds folk började vid ankomsten av östanvindens dag, den 11 september 2001. Budskapet för den tiden skulle då ätas. Huruvida man skulle äta eller inte äta framställs genom Jesajas ”debatt” och även genom Habackuks fråga om vad väktarna skulle svara i argumentationen. Dröjsmålstiden i Matteus tjugofem och Habackuk avslutas med framställningen av två klasser av tillbedjare. Dröjsmålstiden, framställd genom tre och en halv dag i Uppenbarelseboken kapitel elva, är nästan avslutad.

Den dröjandets tid framställs också i början av kapitlet i band nio genom ett avsnitt ur Hebreerbrevet, där Paulus parafraserar vers fyra i Habackuk kapitel två. Paulus hänvisning placerar Habackuk 2 i den tredje ängelns rörelse, ty det var i den historien som Kristus trädde in i det Allraheligaste, och i den historien uppenbarades ljuset om Hans översteprästerliga tjänst, och det är i Hebreerbrevet som Paulus framlägger den klaraste uppenbarelsen av Kristi översteprästerliga tjänst i Guds Ord.

Habackuk två i den förste ängelns rörelse erkände ännu inte Kristi rörelse in i det Allraheligaste, ty den ägde inte rum förrän vid slutet av förkunnelsen av Midnattsropet. Den dröjsmålstid som Paulus hänvisar till är Habackuks och Matteus dröjsmålstid, men det är den dröjsmålstid som skulle börja den 18 juli 2020. Den sista versen i Habackuk två representerar avslutningen av Midnattsropet i den milleritiska historien och den tredje ängelns ankomst:

Men Herren är i sitt heliga tempel: må hela jorden tiga inför honom. Habackuk 2:20.

Vittnesbörden, band nio, betonar, med början på sidan elva (nio-elva), liknelsen om de tio jungfrurna, dröjsmålstiden och dess samband med Habackuk och Matteus, samt den slutliga krisen och den 11 september 2001, då den profetiska debatten anlände.

”Avsnitt 1—För Kungens ankomst”

”Ännu en liten tid, och han som skall komma skall komma och inte dröja.” Hebreerbrevet 10:37.

”Den sista krisen”

”Vi lever i ändens tid. De snabbt uppfyllda tidstecknen förkunnar att Kristi ankomst är nära förestående. De dagar i vilka vi lever är allvarliga och betydelsefulla. Guds Ande dras gradvis

men säkert tillbaka från jorden. Plågor och domar faller redan över dem som föraktar Guds nåd. Olyckorna på land och hav, samhällets oroliga tillstånd och krigslarmen är olycksbådande. De förutsäger annalkande händelser av största betydelse.

Det ondas redskap förenar sina krafter och sluter sig samman. De rustar sig för den sista stora krisen. Stora förändringar står snart för dörren i vår värld, och de avslutande skeendena kommer att följa hastigt på varandra.

”Tillståndet i världen visar att svåra tider står omedelbart för dörren. Dagstidningarna är fulla av tecken på en fruktansvärd konflikt i den nära framtiden. Djärva rån förekommer ofta. Strejker är vanliga. Stölder och mord begås överallt. Människor besatta av demoner tar livet av män, kvinnor och små barn. Människor har blivit förblindade av lasten, och varje slag av ondska råder.

Fienden har lyckats förvränga rättvisan och fylla människors hjärtan med begäret efter självisk vinning.

”’Rätten står långt borta, ty sanningen har fallit på gatan, och rättvisan kan inte komma in.’ Jesaja 59:14. I de stora städerna finns det mängder av människor som lever i fattigdom och elände, nästan utan mat, husrum och kläder; medan det i samma städer finns sådana som har mer än hjärtat kan önska, som lever i överflöd och använder sina pengar till praktfullt inredda hus, till personlig utsmyckning eller, än värre, till tillfredsställelsen av sina sinnliga begär, till rusdrycker, tobak och andra ting som fördärvar hjärnans krafter, rubbar sinnet och förnedrar själen. Den svältande mänsklighetens rop stiger upp inför Gud, medan människor genom allehanda förtryck och utsugning samlar på sig kolossala förmögenheter.

”Vid ett tillfälle, när jag var i New York City, kallades jag under nattens timmar att se byggnader resa sig våning efter våning mot himlen. Dessa byggnader garanterades vara brandsäkra, och de uppfördes för att förhärliga sina ägare och byggmästare. Högre och allt högre reste sig dessa byggnader, och i dem användes det dyrbaraste material. De som dessa byggnader tillhörde frågade inte sig själva: ’Hur kan vi bäst förhärliga Gud?’ Herren fanns inte i deras tankar.

”Jag tänkte: ’O, att de som på detta sätt använder sina medel till investeringar kunde se sin väg sådan som Gud ser den! De hopar praktfulla byggnader, men hur dåraktig är inte deras planering och deras anslag i universums Härskares ögon. De rannsakar inte med hjärtats och sinnets alla krafter hur de må förhärliga Gud. Detta, människans första plikt, har de förlorat ur sikte.’”

”När dessa höga byggnader växte fram, gladdes sig ägarna i högmodig äregirighet över att de hade medel att använda till att tillfredsställa sitt eget jag och väcka sina grannars avund. Mycket av de pengar som de sålunda investerade hade erhållits genom utpressning, genom att hänsynslöst förtrycka de fattiga. De glömde att i himlen förs räkenskap över varje affärstransaktion; varje orättvis uppgörelse, varje bedräglig handling, finns där upptecknad. Den tid kommer då människor i sitt bedrägeri och sitt övermod skall nå en gräns som Herren inte kommer att tillåta dem att överskrida, och de skall få lära sig att Jehovas långmodighet har sin gräns.

”Scenen som därefter framställdes för mig var ett brandlarm. Människor såg på de höga och förment brandsäkra byggnaderna och sade: ’De är fullkomligt säkra.’ Men dessa byggnader förtärdes som om de varit gjorda av beck. Brandsprutorna kunde ingenting göra för att hejda förstörelsen. Brandmännen var oförmögna att använda sprutorna.” Testimonies, band 9, s. 11–13.

Den ”debatt” som ägde rum om metodiken i början av den period som representeras av Daniels första kapitel; och som också representeras av Daniels kapitel ett till tre; och som också representeras av den historia som börjar den 11 augusti 1840; och som också representeras i historien i Johannes sjätte kapitel, vid krisen i Galileen; och som också representeras av historien den 11 september 2001 (fram till den 18 juli 2020), upprepas nu, inte inom adventismen i stort, utan bland de döda, torra benen som väcks ur sin slöhet av en ”röst” som ropar i öknen.

I nästa artikel kommer vi att ta upp behandlingen av metodologin såsom den sena regnen, sådan den framställs i Jesaja kapitel tjugoåtta och tjugonio.

Och jag hörde Herrens röst säga: Vem skall jag sända, och vem vill gå för oss? Då sade jag: Se, här är jag; sänd mig. Och han sade: Gå och säg till detta folk: Ni skall höra och höra, men inte förstå, och se och se, men inte fatta. Förhärda detta folks hjärta, tillslut deras öron och förblinda deras ögon, så att de inte ser med sina ögon och hör med sina öron och förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir helade. Då sade jag: Herre, hur länge? Och han svarade: Till dess att städerna ligger öde utan invånare och husen utan människor och landet är fullständigt ödelagt, och Herren har fört människorna långt bort, och förödelsen är stor mitt i landet. Men ännu skall en tiondel finnas kvar i det, och den skall vända tillbaka och åter bli ödelagd, lik en terebint och lik en ek, vilkas stubbe finns kvar när de fälls; så skall den heliga säden vara dess stubbe. Jesaja 6:8–13.